פרשת ויקהל

והנשאם הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן (שמות לה כח).

כתב רש"י 'אמר רבי נתן מה ראו הנשיאים להתנדב בחנוכת המזבח בתחילה, ובמלאכת המשכן לא התנדבו בתחילה, אלא כך אמרו נשיאים יתנדבו צבור מה שמתנדבים, ומה שמחסרים אנו משלימים אותו, כיון שהשלימו הצבור את הכל שנאמר 'והמלאכה היתה דיים' אמרו נשיאים מה עלינו לעשות, הביאו את אבני השהם וגו', לכך התנדבו בחנוכת המזבח בתחילה ולפי שנתעצלו מתחילה נחסרה אות משמם והנשאם כתיב'.

מפני מה נענשו הנשיאים שנחסרה אות משמם והלא כל כוונתם לא היתה אלא לשם שמים וכל חשבונם לא היה אלא חשבון של מצוה שהרי לא נתכוונו אלא להשלים את אשר לא יביא הציבור ואם כן טובה היתה כוונתם.

אמנם כאשר מוטלת על אדם חובת קיומה של מצוה הריהו חייב לבטל כל החשבונות ואין לו אלא לעשות רצון בוראו כיון שנדבת המשכן היתה מצוה, לא היה בכח כל חשבון שבעולם לבטלה ולהמנע מנתינת התרומה, ולא היתה רשות לבטל מצוה זו אף בנימוק עולה על הדעת, ומשום כך נענשו הנשיאים[קפב].

הערות

קפב. ילקוט טללי אורות. וע"ע משנכ"ת ישעיה לח א. ותהילים קיט צח.